

opusdei.org

Solidariske sjømenn

Mitt navn er Hector. Jeg er medlem i Opus Dei og er stasjonert på et skip i den spanske marinen. Da vi fikk vite at vi skulle ha en øvelse på fire dager ved Rødehavet, like ved et av verdens fattigste land, var det en gruppe blant oss offiserer som bestemte at vi skulle gripe anledningen til å hjelpe.

27.11.2007

Republikken Djibouti, et lite land ved Afrikas Horn som grenser til Somalia

og Etiopia, var en fransk koloni frem til 1977. Det er et av verdens varmeste land, noe som gjør at den økonomiske utviklingen går svært sakte.

En gruppe offiserer fra den spanske marinen, som hadde sett den fattigdom og underutvikling landet befant seg i, tok beslutningen å forsøke å hjelpe noen av de mest påtrengende behov hos folket, selvsagt med de begrensninger som følger av at vi var på en militærøvelse og bare skulle oppholde oss fire dager i landet. Det som fikk oss til å ta dette initiativet var den hellige Josemarías lære.

Vi tenkte at det mest passende var å sende en humanitær hjelp, og undersøkte derfor hva befolkningen i Djibouti hadde mest behov for. Etter å ha undersøkt saken, fikk vi telefonnummeret til fader Armando, sogneprest i den eneste katolske

kirken i området, og samtidig sjef for Caritas lokalkontor.

Vi henvendte oss til ham. Etter å ha takket oss for initiativet, fortalte han at de hadde stort behov for medisiner, antibiotika og forskjellige bandasjer, plaster osv, og til og med bleier og medisin for babyer, siden alt dette nesten er umulig å skaffe i landet.

Så begynte vår kampanje for å skaffe medisiner, vi sendte brev til skoler, stiftelser, apotek og frivillige organisasjoner i Ferrol, der skipet vårt har base, og i brevene fortalte vi om de store behovene i landet.

Svarene lot ikke vente på seg, bare et par dager etter vi hadde sendt brevene med bønn om hjelp, kom det en sending til skipet på ca. et tonn med de legemidler vi hadde bedt om. Det var en stiftelse som sendte dem.

I de følgende ukene fikk vi henvendelser fra skoler, apoteker og frivillige organisasjoner som ba oss komme og hente varene.

Initiativet om humanitær hjelp fikk så god respons at vi ble neddyngnet med materiell i så stor grad at vi på grunn av plassmangel ikke kunne ta med alt vi ble tilbudt.

Noen foreldre fra ungdomsklubben Roiba i Ferrol ville også gjerne hjelpe til og sendte oss en stor mengde sjokolade til barna i Djibouti. Vi var ikke sikre på om sjokolade var den hjelp fader Armando først og fremst ønsket, men da foreldrene fra klubben insisterte, tok vi den med i sendingen. Hele skipets besetning deltok med glede i arbeidet med å ta imot alt materiellet.

Etter en måneds øvelse, kom vi til Djibouti og da vi la til kai begynte forhandlingene for å få levert den

humanitære hjelpen til fader
Armando.

Siden det var et privat initiativ og ikke et offisielt, ble forhandlingene med myndighetene vanskelige.

Etter mange møter med havnemyndighetene og lokale representanter lyktes vi tilslutt å få losse godset over på lastebiler som skulle levere hjelpen til Caritas i Djibouti, selv all sjokoladen som vi delte ut på en skole og som ble en stor suksess.

Ved lossingen deltok ca. 30 personer fra skipsbesetningen, ja selv skipets kaptein. Etter å ha sett gleden hos dem som mottok hjelpen og de vanskelige vilkårene de levde under, var det noen av dem som revurderte sine holdninger, tok sitt kristne liv mer på alvor og begynte å gå mer regelmessig til messe.

Som i mange solidariske initiativ,
viser det seg at den som gir er den
som får mest tilbake.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
solidariske-sj menn/](https://opusdei.org/nb-no/article/solidariske-sj menn/) (08.04.2026)